

ПОВОДОМ РЕТРОСПЕКТИВНЕ ИЗЛОЖБЕ СЛИКА У ГАЛЕРИЈИ РТС-а

Дворови светлости Драгоша Калајића

Као што је семе сажетак врсте, нуклеус једног света, тако су и ове слике сажетак велике аријевске традиције, све што је потребно за нови почетак. Као у цркви и миту, оне се откривају само онима који те кодове разумеју, а остају затворене за оне са гримасом подсмеха на лицу. Ми видимо на тим сликама древне симболе Небеског Човека, врхове истине, лепоте и смисла. Изворе снаге за нову синтезу, позив на одбрану наших вредности. Победничку смиреност у хаосу живота. Сакралну усредсређеност пред одсудну борбу. Надвремени свет вечне Отаџбине. Пред нама је опет гласник унутрашње Империје Духа, Империје Спаса

Драган М. Ћирјанић

Као да се умешала нека сила вишега реда, да помери датум отварања ове изложбе из периода зимског солстиција у период летњег и у трећи дан нашега Видовдана, симбола континуитета наше духовности, дана када духовним очима видимо више и даље... у време које коинцидира са нашом и европском новом запитаношћу о Европи и њеном идентитету. И нема бољег места и боље личности, поводом које ћемо прозборити о нашој

заједничкој судбини... Ова изложба, не случајно, пада у право време када смо присиљени да изађемо из летаргичног сна о ЕУнији и када преиспитујемо природу ове творевине.

Не познајем Србина који је већи европејац од Драгоша Калајића и не познајем Србина који је већи интегрални српски националиста него што је био он. Контрадикција је само у очима и схватањима наших либерала. За аутентичне Европљане, бити националиста је неопходни предуслов припадности Европи. Већ са овом констатацијом смо у средишту тема којима се Драгош целог живота бавио, Великом Европом, Нашом Европом.

Најсажетији израз Драгошевог сликарства, могао би, за ову прилику, као поднаслов изложбе бити натпис – *Традиција је најбоља авангарда.*

То сликарство није још један –изам или уметнички каприц у тежњи за оригиналним, већ извире из целокупног његовог дела и његовог схватања Традиције. Заједно са њима чини једну недељиву целину.

Нису сви људи деца свог времена. Драгош поготово. Он долази из великих даљина и подсећа нас да постоји један други свет наших могућности, божанска страна нашег бића. Сасвим супротно вредностима модерног света који нам показује сву дубину нашег пада. Он је човек чије дело и личност побуђују екстремна осећања и који никога не остављају равнодушним. Још од појаве Милоша Црњанског, нико у Србији није говорио са таквом снагом и кохерентношћу о правом стању духа Европе и то као аутентични Србин, везан за Европу прастарим, суштинским везама, вредностима и идентитетима, који, чини се, скоро да и нису присутни у формирању наше државе, нашег места у Европи, већ више од једног века. Наивни, поводљиви и лакомислени, тумарамо мраком Новог доба, чије основне разлоге, побуде и смер не разумемо. Још постојимо као држава захваљујући меморији наше крви, заветном обећању мистичних сила Провиђења наших оснивача, некада давно... у пределима мита, који постоји, упркос неверовању данашњег човека.

Просто је фасцинантно, колико Драгошево дело добија на значају, како време пролази и криза се продубљује. Шта га то чини важним за нас?

У свету декаденције и ружноће, свако ко говори истину и афирмише лепоту, лако

постаје ексцентрик, чак и монструм у очима посрнулог света. Велика драма европске историје одвија се пред нама. Европа је доживела културни геноцид, чије убрзање се дешава нарочито после Другог светског рата када је европски човек остао без религиозног и културног упоришта, које га је формирало током хиљада година. Свето тројство, односа Човека, Бога и Света, је нарушено. Сам, са илузијом својих слобода, препуштен на милост и немилост силама економије и деструкције, страним његовом аутентичном бићу, он се нашао на ивици опстанка и ишчезнућа. Наша цивилизација подржава и подстиче најниже пориве човека, који узимају планетарне размере, путем ширења трговине и развоја технике. „Модерни свет је септичка јама свих opakости и декаденције, које жели да успостави као норму”, каже са правом Николас Гомез Давила, мислилац Традиције.

О! Много је ствари вечерас овде са нама и многе личности су ту. Осећате да сте у центру једне енергије која вас приморава да се одредите. Са Драгошем никада не може бити досадно. Ту су са нама, као сажетак једне касте уметника и мислилаца, као планинари који се пењу ка врховима, везани једни за друге, Хомер, Платон, Јулијан Император, Ниче, Тилак, Селин, Јингер и Паунд, Евола, Хајдегер, Шмит и Малапарте, Деспот Стефан, Црњански и Краков, Александар Лончар, српски борци на ратиштима, Дрије ла Рошел и Кодреану... у освајању врхова истине, лепоте и животног смисла, „ловци светих сенки на вечним висовима”.

Драгош је говорио да је само карика у дугом ланцу Традиције. Јединствена појава у свету уметности, он слика обресе те Традиције са религиозном посвећеношћу. Плаветнило неба, снежни врхови планина, камени сводови храма, купају се у прозачним бојама Сунца, као на неком небеском, светлосном, двору, где најчешће видимо човека-ратника и жену или само једно од њих, који стоје ту загледи у даљину. Ко су они и шта то чекају?

Драгошове слике су евокација правих Европљана. Са старим поделама и оваквим животом никуда се више не може стићи. Потребно је издићи се изнад датости и имати капацитет за нову синтезу. Нова елита ће се оформити за нови циклус нашег живота. Овде је реч о обнови смисла, о градњи упоришта и смеру наше егзистенције.

Европа је под окупацијом тамних сила нихилизма. У својим списима о тој окупацији („Смак света”, „Мапа антиутопија”, „Америчко зло”) и низу огледа и књига о модерном варварству и његовим пошастима, Драгош је рекао своје „не” владавини трговачког сталежа и његовом корозивном дејству на наш живот. Његова важна мисао, да је капитализам, као светоназор и поредак трећег, трговачког сталежа изнедрио јерес

комунизма, да би завршио са Европом, као да ни до сада није до краја схваћена. Исте силе деструкције, синхронно су радиле на обе стране, да би данас, консолидоване изводиле свој последњи чин. У секуларизованој Европи, лишеној божанског принципа, још само поједини уметници сведоче о светости живота.

У свом сликарству, међутим, он визуализује сву аријевску космогонију. Његов чист и јединствен стил у свему говори велико „да” тој победничкој смирености у хаосу живота. Сакрална атмосфера усредсређености пред одсудну борбу, евоцира етос јединства између мисли и дела, божанско надахнуће и спремност на акцију. Налазимо се у простору несавремених призора и пројекција једне религиозне објаве интегралног Европљанина, човека и жене, сједињених у перспективи херојског етоса. Ослањајући се на трезоре најстаријих списа Индоевропљана, без историцизма, он слика безвремени свет вечне поларне Отаџбине и припрема повратак изгубљене Империје духа. На овим сликама-објавама-откровењима у присуству смо сила АПСОЛУТА и АУТОРИТЕТА. Свега онога што је из овог нашег света данас протерано. Апсолутни мушкарац и апсолутна жена, дискриминаторна хијерархија двора и храма, антигегалитаризам на свом врхунцу, само су обриси епске слике аполонијског света аријеваца. Призивајући живу Традицију, удахњујући симболима нови живот, Драгош Калајић је гласник те невидљиве Империје. То је објава једног света који постоји као „унутрашња Империја”, која ће сигурно постати стварност. Иза лика хиперборејског дендија, као последњег одбљеска хероизма, у овом свету декаденције, гледају нас очи најеминентнијег идеолога српског и европског национализма. Национализма, заснованог на заједничком пореклу и пројекцији Неба. На Небу су сви наши идеали. Куле и осматрачнице Светлосног двора чувају континент Европе од пада у ништавило егзистенције.

Код интегралног човека, све је актуелизовано и истовремено присутно, и прошлост и будућност. Целовитост налаже да прошлост и није прошла, већ је формативно присутна у нашим циљевима и акцијама. Метафизичко сликарство Драгоша Калајића, најављује тренутак Истине, време када ћемо морати да се погледамо у очи, ми Хиперборејци.

Одлучан и тоталан као Унгерн фон Штернберг, Драгош Калајић је сликар монархијског принципа божанског закона Реда. На тим сликама религије соларног реда, нема ничега случајног, личног и сувишног. Све је усредсређено на испуњење божанског дела.

Налазимо се пред једном особеном манифестацијом божанског принципа, пред једним аватаром, инкарнацијом вечног закона.

Фасцинантно је и то што код Драгоша нема никакве еволуције, никаквог развоја, већ све постоји готово и оформљено од самог почетка. У необичној поеми „Кршевина”, коју пише у раној младости, пита се „како, како живети достојни онога што јесмо”? „Одбиј свет овај без страха јер кад би страх био критеријум историје, историја би била немогућа и ћути у храбрости усамљености под ватрометом благостања...”

Млади Драгош је и те како осећао трагедију поражене Европе. Својим немирима, тузи, незадовољству и побуни, дао је епске размере.

Ми, и као народ већ дуго не живимо свој живот, нисмо оно што заиста јесмо. Драгош нас својим сликама, подсећа да постоји један други, стварни наш свет, нас, слободних да будемо оно што јесмо, величанствени део себе.

Ми живимо у великој лажи. „Да ли је Европска унија доиста европска?”, с правом се питају Европљани. Калајић је убедљиво, више пута предочио да је то творевина вашингтонске, атлантистичке завере мондијализма иза које се крије мржња на Европу и води ка сламању њених виталних снага. Окултни и необјављени рат против Европе, добија и своје епизоде, у подлој издаји отварања својих граница милионима миграната неевропског порекла. Рихард фон Куденхоф Калерги је још двадесетих година прошлог века, будућност Европе видео у мешању раса, што би последично водило елиминацији националиста, европских наравно. Сведоци смо остварења тог плана.

На Драгошевим сликама, међутим, видимо трагање за енергијама примордијалне и трансцендентне Отаџбине, Хипербореје, која је језгро европског национализма, њена идеална небеска држава. Истинољубивост је за Индоевропљане једна од основних врлина човекових, атрибут оних који су се дефинисали као „Ми искрени људи”. Они су узор, и критеријум сваког Реда и суверенитета. Тај морал је и узор свакој обнови националне културе, јер нација је природно станиште и оквир за процват сваке културе, где се све особености и искуства сливају у један стил.

Лав Гумиљов, у својој „Етногенези...”, каже да се у свакој заједници издвоје они, којима је живот и бољитак заједнице, важнији од личног. Они заједницу бране по цену живота. Они пажљиво негују обичаје и културу и то пасионирано чине са себи сличнима. Тиме се обезбеђује континуитет тих посебности и јединствености. Тако се ствара аристократија, каста пасионираних. Кроз божанску еугенику, слажу се својства и таложе у одређеном коду...

О таквој касти управљача је овде реч, еминентним групама, чије идеале и меморију Драгош слика на Небу Европе. То су људи за период криза, за изузетне тренутке, преломне за нацију, који преузимају одговорност, који виде најдаље. Авангарда европског препорода већ живи. Европа слободних нација од Лисабона до Владивостока већ је у срцима многих, пробуђених сећањем на давнашње заједничко порекло. Дуго, дуго у Србији, па ни Европи, нико није говорио о ономе што је заиста важно, као што је говорио Драгош Калајић.

Сетимо се и Дугинових речи – „Ми се не боримо за прошлост која је прошла, већ за вечност која се огледала у традиционалном друштву”, каже теоретичар евроазијства.

Русија, као баштиник поларног хиперборејског светог круга, европских вредности, све се више указује као Империја спаса, која ће бљеском Откровења, вратити изгубљену духовност Европе. Без Русије, Европа је само партикуларна творевина, осуђена на нестајање, а са Русијом је примордијална Империја будућности.

Као што је семе, сажетак врсте, нуклеус једног света, тако су и ове слике, сажетак наше аријевске традиције, све што је потребно за нови почетак; и као и у цркви, тако и у миту, откривају се онима који те кодове разумеју а остају затворене за оне са гримасом подсмеха на лицу.

Сагледајмо, бар за кратко, свој живот и свој свет, тим оптикама и перспективама и постаћемо снажни, безбрижни и лаки...

Нашу, српску припадност Европи још морамо проучавати и себи откривати. Изненадили бисмо се новим спознајама нашег присуства, од Балтика до Средоземља, још у предхришћанском периоду. На новим-старим основама градимо свој европски идентитет. Много више, више но што мислимо, уткани смо крвљу својих предака, у почетке, у основе тог мита (хесиодског мита о Хипербореји).

За крај, наведимо речи Емила Бенвениста о Индоевропљанима у насељавању Европе:

„... То су пре биле мале смеле групе, чврсто организоване, које су уводиле свој ред на рушевинама постављених структура. Очигледно нису познавали ни море ни градове. Они немају ни писмо, ни компликовану религију нити икакву префињеност. Они ће сви задржати, током своје посебне судбине, значајне црте своје првобитне заједнице: патријархалну структуру ‚велике породице‘ уједињене у култу предака која је живела од земље и од гајења стоке; аристократски стил једног друштва свештеника, ратника и пољопривредника; ‚натуристичка‘ обожавања и краљевска подношења жртви; освајачки инстинкт и жељу за слободним просторима; смисао за ауторитет и приврженост земаљским добрима... Дуго мировање прати њихова освајања. Али ускоро, из новог поретка који они оснивају, искрсне култура најпре пуна локалних елемената која се затим развија у све новије и смелије облике. Инвентивна снага обележава те творевине којима језик господара даје најсавршенији израз...”

Ето, у такву прошлост и такву будућност су загледани човек и жена на сликама Драгоша Калајића...

Морамо поново освојити нашу Европу! <

(Аутор је редитељ, уредник у Образовно-научном програму Радио-телевизије Србије. Беседа је изговорена на отварању ретроспективне изложбе Драгоша Калајића „Витез Светлосног Реда” у Галерији РТС-а, 30. јуна 2016. Изложба ће бити отворена до 16. септембра 2016. Опрема: „Нација Прес”)

Објављено: субота, 9. јул 2016, 23:35h